

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/15/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210099
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5312210099.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Róberta Urbana, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 16C/216/2012-242 zo dňa 4. mája 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom (v poradí tretím) v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi na zaplatenie škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Čadca (sp. zn. súdneho exekútora 3746/2011; povinný Q. Y.) - spočívajúcom v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia s omeškaním viac ako 12 mesiacov. Vychádzal zo skutkového zistenia, že v označenej exekučnej veci (vedenej exekučným súdom pod sp. zn. 4Er 201/2011) bola žiadosť o udelenie poverenia exekučnému súdu doručená dňa 16.03.2011, pričom exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Exekučný súd uznesením zo dňa 28.03.2011 žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Na základe odvolania oprávneného/navrhovateľa bolo dotknuté rozhodnutie zrušené krajským súdom uznesením sp. zn. 3CoE 5/2011 dňa 17.8.2011 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Následne, dňa 07.02.2012 exekučný súd vo veci vydal poverenie na vykonanie exekúcie.

V rámci právneho posúdenia prvostupňový súd zdôraznil, že v prípade exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku (ďalej len EP), t.j. rozhodcovského rozsudku (ako je tomu v predmetnom prípade) neplatí zákonná lehota 15 dní na vydanie poverenia. Rovnako sa predmetná lehota nevzťahuje ani na prípady zamietnutia návrhu na vydanie poverenia. Nie je preto splnená základná podmienka pre priznanie nároku na náhradu škody - nesprávny úradný postup, nadväzne je, vzhľadom na požiadavku kumulatívneho naplnenia všetkých zákonných predpokladov, nadbytočné skúmať existenciu škody a nemajetkovej ujmy.

O trovách konania rozhodol súd I. stupňa tak, že v spore úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko tieto si v zákonom stanovenej lehote nevyčísli.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ a domáhal sa zrušenia rozhodnutia a vrátenia veci na opätovné prejednanie. Poukazoval na kontradiktórny charakter súdnej veci a v danej spojitosti namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov protistrany, nemal možnosť sa k nim vyjadriť

a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Tvrdil, že okresný súd ignoroval predloženú žiadosť o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu; v dôsledku čoho vykonal pojednávanie, na ktorom v neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Zároveň však odvolateľ prvostupňovému súdu vytýkal, že nemohol rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Osobitne zdôraznil, že pokiaľ odporca nereagoval na výzvu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal okresný súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Taktiež označil meritórne rozhodnutie za predčasné z dôvodu, že konajúci súd nevyčkal na právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Na inom mieste však odvolateľ udáva, že súd bol povinný o návrhu na prerušenie konania rozhodnúť.

Navrhovateľ (opakovane) poukázal na svoje tvrdenia o tom, že konajúceho sudcu, bolo potrebné z rozhodovania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd.

Vo vzťahu k vecnému posúdeniu uplatneného nároku odvolateľ vytýkal súdu prvého stupňa viacero omylov - napr. konštatovanie, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň v súvislosti s konštatovaním/záverom prvostupňového súdu o nepreukázaní vzniku škody namietal nedostatočné vykonanie dokazovania znaleckým posudkom č. 1 /2014.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1,2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Svojim postupom - bezdôvodnou neúčastťou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť.

Z obsahu spisu vyplýva, že právnenému zástupcovi navrhovateľa bolo dňa 19.8.2013 doručené vyjadrenie odporcu. Tým je vyvrátená zásadná argumentácia odvolateľa, že nemal možnosť oboznámiť (odhliadnuc od skutočnosti, že protiargumentácia odporcu je/musi byť navrhovateľovi známa z tisícok obdobných súdnych konaní, ktoré proti odporcovi vedie) a vyjadriť sa k tvrdeniam protistrany. Žiadne iné tvrdenia (než obsiahnuté v doručenom vyjadrení) totiž odporca v konaní nepredniesol.

Termín pojednávania v súdnej veci (na deň 4.5.2015 o 8.30 hod.) prvostupňový súd určil 13.3.2015 a právnenému zástupcovi navrhovateľa bolo predvolanie doručené dňa 19.3.2015. Až v samotný deň pojednávania - 4.5.2015 o 7.13 hod. bol konajúceho súdu doručený elektronickým podaním návrh navrhovateľa „na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“. Takýmto postupom navrhovateľ, s poukazom aj na vzdialenosť jeho sídla, resp. sídla jeho právneho zástupcu od sídla konajúceho súdu (cca 230 km) fakticky zmaril efektívne využitie ustanovenia § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. - bezodkladné oznámenie nesúhlasu súdu s požadovaným dôvodom odročenia pojednávania elektronickými prostriedkami. Navyše, vzhľadom na to, že dotknuté podanie neobsahuje náležitosti predpísané v ustanovení § 119 O.s.p. - nevymedzenie dňa, kedy sa o dôvode (požadovaného odročenia pojednávania) navrhovateľ dozvedel - nepredstavuje kvalifikovaný základ pre eventualitu odročenia pojednávania.

Okresný súd zároveň správne vyhodnotil uplatnené dôvody odročenia ako nie dôležité. Ustanovenie § 101 ods. 2 v spojení s § 119 O.s.p. umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania

a konať i v neprítomnosti účastníkov. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 116/1993) a nie je porušená ani zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Nemožno sa stotožniť s tvrdením navrhovateľa ohľadne konania „vylúčeného“ sudcu. Zákonná sudkyňa postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu (uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9NcC/67/2013 zo dňa 4.2.2013, doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 2.4.2013) o nevyvúčení sudcov tamojšieho súdu (s výnimkou JUDr. Plichtíkovej). Odvolateľ v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/dalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jeho vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyvúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Právnej úprave nezodpovedajúcou je i požiadavka odvolateľa, že v prípade, ak sa odporca k návrhu nevyjadril, mal okresný súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Je výlučne vecou procesnej autonómie odporcu, či sa k podanému návrhu vyjadrí a nadväzne je vecou posúdenia listinných dôkazov konajúcim súdom, či predstavujú podklad pre pozitívne rozhodnutie o uplatnenom nároku. Samotné nevyjadrenie sa odporcu (bez ohľadu na to, že v súdnej veci sa odporca vyjadril) nepochybne bez ďalšieho neznamená povinnosť súdu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie.

Úplne zmätočnou je ďalej odvolacia argumentácia, v zmysle ktorej malo byť neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania „za stavu, kedy sa odporca nevyjadril k podanej žalobe“. V súdnej veci je totiž nepochybné, že pojednávanie nariadené a vykonané bolo a odporca sa k veci vyjadril.

Neopodstatnenými sú tvrdenia odvolateľa, že okresný súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia rozsudku nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané i oboznámením obsahu exekučného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 4Er/201/2011, ktorý dôkaz výslovne, označením povinného a spisovej značky exekútora (č.l. 1 spisu) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (str. 11 rozsudku). Z uvedeného vyplýva, že zásadný dôkaz, na základe ktorého okresný súd dospel k svojmu záveru, je exekučný spis, ktorého pripojenie a oboznámenie žiadal samotný navrhovateľ.

Pokiaľ ide o namietané nevyčkanie na právoplatnosť rozhodnutia (odhliadnuc od vnútornej rozpornosti/protirečivosti odvolania, keď na inom mieste odvolateľ vytyka súdu absenciu rozhodnutia o návrhu na prerušenie konania) o zamietnutí návrhu o prerušenie konania, toto nie je vadou, ktorá by bola v kauzálnej súvislosti s nesprávnym rozhodnutím v merite veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

V rámci meritórneho posúdenia odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy) v odvolaní absentuje akákoľvek úvaha/protiargumentácia vo vzťahu ku konkrétnym vecným dôvodom zamietnutia návrhu. Inými slovami, odvolateľ rezignoval na relevantnú reakciu na ktorýkoľvek z nosných dôvodov (predovšetkým však na záver, prečo v dotknutej exekučnej veci „neplatí“ 15 dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti na vydanie poverenia), na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie.

Nadväzne platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmavať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Takisto je však neprípustné/nemožné konfrontovať okresný súd so závermi, ktoré nevyslovil. Z tohto pohľadu napríklad odvolacia námietka spočívajúca v tvrdení, že okresný súd pochybil, keď konštatoval, „že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“ nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami napadnutého rozhodnutia. Ide o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov.

Vo vzťahu k námietke, že dôležitým je nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil, odvolací súd dodáva, že táto úvaha neobsahuje žiadne konkrétne tvrdenia o porušení povinností exekučného súdu pri doručovaní poverenia. Predovšetkým však nezodpovedá tvrdeniam prezentovaným v návrhu (§ 205a O.s.p.), kde navrhovateľ skutkový základ uplatneného nároku založil na zákonnej povinnosti exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní.

Z titulu nepreukázania primárnej podmienky - nesprávneho úradného postupu - predmetného zodpovednostného vzťahu sú (ako správne poznamenal už prvostupňový súd), vzhľadom na ich kumulatívny charakter, bezpredmetné námietky odvolateľa ohľadne ďalších podmienok (škoda, resp. nemajetková ujma; príčinná súvislosť), vrátane osobitnej argumentácie o nedostatočnom vykonaní dokazovania znaleckým posudkom č. 1/2014.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok vo veci samej ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu jeho trov. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné